

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. ХАСКОВО, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТОШКА ИВ. ТОТЕВА
Членове: АННА ВЛ. ПЕТКОВА
ЙОНКО Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря Р.В. Н.
като разгледа докладваното от ТОШКА ИВ. ТОТЕВА Въззивно гражданско дело № 20225600500550 по описа за 2022 година

Производството е въззивно - по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

ВЪЗЗИВНИЦАТА – О. Ю. П. е останала недоволна от решение № 109 от 06.07.2022 год., постановено по гр.д. № 444 / 2021 год. по описа на Районен съд – Свиленград, с което е осъдена да заплати на К. Т. В., по искове с правно основание чл.127, ал.2 от ЗЗД, следните суми – в размер на 1 080.62 лева – представляваща половината от заплатените от ищеца вноски по договор за кредит от 04.07.2017 год., сключен с „Банка Пиреос България“ АД, за периода 24.07.2020 год. – 04.06.2021 год.; - и в размер на 1 486.60 лева, представляваща половината от заплатените от ищеца вноски по договор за кредит от 08.11.2018 год., сключен с „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България за периода 24.07.2020 год. – 04.06.2021 год., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба – 04.06.2021 год. до окончателното изплащане на вземанията, както и сумата от 609.46 лева – разноси по делото, поради което го обжалва с искане за отмяна на решението и постановяване на друго, с което въззивният съд отхвърли исковете. При условията на евентуалност прави искане за частична отмяна на решението и постановяване на друго, с което въззивният съд отхвърли исковете за разликата над 540.31 лева до уважения размер от 1 080.62 лева и за разликата над 1 263.24 лева до уважения размер на 1 486.60 лева.

Претендира присъждане на деловодни разноси.

ВЪЗЗИВАЕМИЯТ – К. Т. В. – оспорва въззивната жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по делото пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба, подадена от К. Т. В. против О. Ю. П., с искане за присъждане на суми в размер на 1 080.662 лева и на 1 486.60 лева, представляващи половината от заплатените от ищеца вноски по договор за кредит с „Банка Пиреос България“ АД и по договор за потребителски паричен кредит с „БНП Париба Парсънсъл Файненс С.А.“, клон България, считано от датата на фактическата им раздяла до датата на подаване на исковата молба.

Безспорно по делото е установено, че страните са бивши съпрузи – сключеният помежду им на 31.01.2015 год., граждански брак е прекратен с решение № 260020 от 12.02.2021 год., постановено по гр.д. № 445 / 2020 год. по описа на Районен съд – Свиленград, влязло в законна сила на 30.03.2021 год.

Безспорно е още, че прекратяването на брака е било предшествано от фактическа раздяла, настъпила на 24.07.2020 год. – обстоятелство, по отношение на което е заявено признание от страна на ответницата, обективизирано в подадения от нея отговор на исковата молба, в подкрепа на което са и мотивите към решението, с което е прекратен сключения между страните граждански брак, ползващи се с доказателствена стойност.

Няма спор и досежно това, че по време на брака му с ответницата, ищецът е сключил договор за предоставяне на потребителски кредит №***Г. от 04.07.2017 год. с „Банка Пириос България“ АД, Клон ***, за сума в размер на 20 000 лева, със срок на погасяване – 05.07.2027 год., както и това, че сумата е усвоена от ищеца чрез директен превод по сметка ***. Кредитът е погасяван чрез вноски на каса, като за периода от 24.07.2020 год. /дата, от която датира фактическата раздяла между страните/ до 04.06.2021 год. /дата, на която е подадена исковата молба/, са погасени сумите от 1 539.02 лева – главница и от 622.23 лева – лихва, или общо внесените от ищеца за погасяване на кредита суми възлизат на 2 161.25 лева, половината от която, равняваща се на 1 080.62 лева е заявена като предмет на единия от исковете, предявените в обективно кумулативно съединение.

Страните не спорят и относно това, че по време на брака си с ответницата, ищецът е сключил и договор за потребителски паричен кредит *** от 08.11.2018 год., с „БНП Париба Пърсънсъл Файненс С.А., клон България“, за сума в размер на 13 000 лева, със срок на погасяване – 05.09.2023 год., усвоена от ищеца чрез директен превод по сметка ***. Кредитът е погасяван чрез касови преводи през системата Edsy Pay, като за исковия период - от 24.07.2020 год. до 04.06.2021 год. са погасени суми от 2 357.67 лева – главница и от 688.61 лева – лихва, или общо внесените от

ищеца за погасяване на кредита суми възлизат на 3 046.28 лева, част от половината от която, равняваща се на 1 523.14 лева, а именно - 1 486.60 лева, е заявена като предмет на втория осъдителен иск.

В подкрепа на изложените по-горе фактически обстоятелства, съдът цени събраните по делото писмени доказателства – договори за кредит и заключението на вещото лице по допуснатата при разглеждане на делото пред първоинстанционния съд, счетоводна експертиза.

Безспорно е и това, че на 04.04.2019 год. ищецът К. Т. В. е закупил от „Феникс Груп БГ“ ЕООД – гр.***, недвижим имот за сумата от 29 000 лева, платена от купувача изцяло по банков път преди подписване на договора – данна, в каквато насока съдът цени приетия като писмено доказателства нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 140, рег. № 1765, дело № 118 / 2019 год. Безспорно е, че плащането на продажната цена е извършено на три вноски, както следва: - в размер на 7 877 лева – на 17.11.2017 год. и в размер на 7 877 лева – на 04.08.2017 год., като двете суми са наредени от сметка на ищеца ***, по която е бил приведен кредита, отпуснат по договора за предоставяне на потребителски кредит № *** г. от 04.07.2017 год., сключен от ищеца с „Банка Пириос България“ АД, Клон ***, и в размер на 13 246 лева – на 04.04.2019 год., която сума е наредена от сметка на ищеца ***, по която е бил приведен кредита, отпуснат по договора за потребителски паричен кредит *** от 08.11.2018 год., сключен от ищеца с „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“. В тази насока съдът цени приетите като писмени доказателства 3 бр. платежни нареждания и 3 бр. фактури, като такива, установяващи по безспорен начин, че продажната цена на придобития по време на брака на страните, недвижим имот е закупен изцяло със заемни средства, предоставени на ищеца в изпълнение на сключените от него два договора, цитирани по-горе.

Изложените по-горе фактически обстоятелства, обосновават извод за основателност на исковете, предявени на основание чл.127, ал.2 от ЗЗД, вр. чл.32 от СК, по следните съображения: По силата на разпоредбата на чл.32, ал.2 от СК съпрузите отговарят солидарно за задълженията, поети от двамата или от единия от тях за задоволяване на нужди на семейството. Установената в чл.127, ал.1 от ЗЗД презумпция за равна задълженост във вътрешните отношения между солидарните длъжници е оборима. В отношенията им с кредитора всеки от тях дължи всичко и може да се освободи от отговорност само ако общото задължение е изпълнено изцяло, докато във вътрешните им отношения само се предполага, че те дължат по равно. Същото важи и за съпрузите съгласно чл.36, ал.2 от СК, когато единият от тях поеме задължение за задоволяване на нуждите на семейството. В двата случая на поемане на солидарно задължение общото е, че се предполага, че длъжниците са се облагодетелствали в равна степен, т.е в тежест на този, който твърди, че не отговаря солидарно или отговаря за по-малка част от задължението, е да докаже тези обстоятелства. Когато едно парично задължение е поето от единия съпруг, солидарната обвързаност на другия съпруг възниква по силата на законовата презумпция, че взетата в заем сума се използва за задоволяване на нужди на семейството. В тежест на

оспорващия съпруг е да докаже, че удовлетворената нужда не е семейна. Възражение в тази насока е въведено от ответницата в отговора на исковата молба, поради което нейна е доказателствената тежест в условието на обратно доказване, което винаги е пълно, да докаже, че предоставените в заем на ищеца суми по сключените от него два договора, цитирани по-горе, не е изразходвана за нужди на семейството, в случая за закупуване на недвижимия имот. Доказателства в тази насока не са представени от ответницата, поради което съдът приема, че презумпцията, че взетите в заем суми са използвани за задоволяване на нужди на семейството – за закупуване на недвижимия имот, не е оборена. Напротив, безспорно по делото е установено, че сумата от 15 754 лева, представляваща част от предоставения на ищеца кредит по договор за предоставяне на потребителски кредит № *** г. от 04.07.2017 год., сключен с „Банка Пириос България“ АД, Клон ***, и сумата от 13 246 лева, предоставена на ищеца по договор за потребителски паричен кредит *** от 08.11.2018 год., с „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“, са послужили за закупуване на недвижимия имот в гр.***, придобит от страните по време на брака им – на 04.04.2019 год. В тази насока съдът цени събраните по делото писмени и гласни доказателства, последните от които чрез показанията на свидетеля Т.В., от които се установява, че имотът е бил закупен с цел използването му като фризьорски салон, предвид притежаваната от ответницата професия. Безспорно по делото е установено, че страните по делото са придобили и право на собственост върху моторно превозно средство, закупено на 09.11.2018 год. за сумата от 5 600 лева, видно от приетия като писмено доказателство договор за покупко – продажба на моторно превозно средство и фактура № 2118 от 09.11.2018 год., видно от която е, че цената по договора е изплатена в брой.

Щом вещите, удовлетворяващи нужди на семейството – недвижим имот и МПС, са по начало общи независимо от това, на чие име са придобити, то и задълженията, изпълняващи същата функция, следва да бъдат солидарни независимо дали са поети от единия от съпрузите. Когато един от солидарните длъжници /бивш съпруг/ удовлетвори кредитор след прекратяване на брака или по време на фактическата раздяла, той придобива регресно право срещу другия съпруг, за да възстанови нарушеното имуществено равновесие. Допълнителен аргумент в подкрепа на тази теза е обстоятелството, че съгласно установената практика придобитото със заем имущество от единия съпруг по време на брака е общо на двамата съпрузи, независимо кой от тях е издължил заетите суми.

При липса на доказателства от страна на ответницата, че разходите за закупуване на имота и на МПС, не са извършени /т.е че средствата са налични при ищеца/ или че удовлетворената с тях нужда не е семейна, а е лична на ищеца, следва да се приеме, че дължи исковите суми в размер на 1 080.662 лева и на 1 486.60 лева, представляващи половината от заплатените от ищеца суми по договор за кредит с „Банка Пиреос България“ АД и съответно – по договор за потребителски паричен кредит с „БНП Париба Парсънъл Файненс С.А.“, клон България, равняващи се на припадащата ѝ се част от това, което е платено от ищеца за погасяване на

дълговете по посочените два кредита за процесния период от време – от настъпване на фактическата раздяла до подаване на исковата молба.

Като неоснователни съдът намира изложените във въззивната жалба доводи за това, че евентуално отговорността на ответницата следва да бъде ангажирана до сума в размер на 540.31 лева, определена като $\frac{1}{4}$ от общо заплата от ищеца за исковия период сума в размер на 2 161.25 лева за погасяване на кредита, предоставен му от „Банка Пиреос България“ АД, а не в претендирания и уважен размер от 1 080.62 лева, определен като $\frac{1}{2}$ от общо заплата от ищеца за исковия период сума в размер на 2 161.25 лева по посочения договор, предвид липсата на доказателства, оборващи презумпцията, визирана в чл.127, ал.1 от ЗЗД, че солидарните длъжници по договора – ищеца и неговия баща – Т.П.В., са се облагодетелствали в равна степен. Напротив от събраните по делото доказателства се установява, че сумите по кредита са използвани за закупуване на недвижимия имот, послужил за задоволяване нуждите на семейството на ищеца и ответницата. По делото не се представят никакви доказателства, че част от отпуснатия кредит е послужила за задоволяване нуждите на бащата на ищеца. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че не само, че не е ползвал част или целия кредит за лични нужди, но и, че същият е подпомагал финансово семейството на сина си.

Като неоснователни съдът намира и изложените в жалбата доводи за неоснователност на исковите, обосновани с несъответствия между обстоятелствената част на исковата молба и становището на ищеца, че кредитът в размер на 13 000 лева е послужил за закупуване на МПС, от една страна и от друга – събраните по делото писмени доказателства – фактура № 2000000979 от 01.04.2019 год. и платежно нареждане от 04.04.2019 год., от които се установява, че сумата по кредита е послужила като трета вноска за изплащане на закупения по време барака между страните, недвижим имот, видно от посочената в двата документа банкова сметка, от която сумата е била приведена в полза на продавача и по която именно е бил усвоен предоставения на ищеца кредит, предвид това, че процесуалното поведение на ищеца следва да се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства, позволяващи на съда да приеме за доказани съответните факти, а именно, че сумата от 13 000 лева по отпуснатия кредит е послужила за закупуване на недвижимия имот, придобит от страните в режим на съпругеска имуществена общност, при което следва да се приеме, че сумата по кредита е разходвана в равна полза на двамата съпрузи.

Обстоятелството, че от другия кредит, предоставен на ищеца за сума в размер на 20 000 лева, само част – в размер на 15 754 лева е послужила за закупуване на недвижимия имот, придобит от страните по делото в режим на съпругеска имуществена общност, не обосновава извод, че разликата от 4 246 лева не е била предназначена за задоволяване на нужди на семейството, предвид безспорно събраните по делото доказателства, че преди фактическата раздяла, освен недвижимия имот, страните са придобили в режим на съпругеска имуществена общност и право на собственост върху МПС, закупено на 09.11.2018 год. за сума в размер на 5 600 лева. От друга

страна това обстоятелство съдът преценя и за правно ирелевантно доколкото размерът на предявените иски не надхвърля размера на заемните средства, за които безспорно се установи, че се послужили за закупуване на недвижимия имот и които ищецът е погасил с лични средства за исковия период от време.

Достигайки до същия краен извод за основателност на исковите и уважавайки същите, макар и с други мотиви, първоинстанционния съд е постановил решение, което по изложените по - горе съображения следва да бъде потвърдено.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 109 от 06.07.2022 год.,
постановено по гр.д. № 444 / 2021 год. по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____